

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑/๒๕๕๖

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘ วรรคสอง มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายสุนทร หวังพัฒนชน กับพวก ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๘๖/๒๕๕๔ และนายสมจิตร เหยี่ยมไพศาล กับพวก ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๕๑/๒๕๕๔) พร้อมทั้งความเห็นเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘ วรรคสอง มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๒ มาตรา ๒๘๓ และมาตรา ๒๘๔ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง และเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างและเหตุผลโดยสรุปของทั้งสองฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ผู้ร้องกับพวกอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากการที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ควบคุมโรงแรมในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีหน้าที่เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมจากผู้พักในโรงแรมแทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดในอัตราไม่เกินร้อยละสามของอัตราค่าที่พัก หากฝ่าฝืนจะต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับ รวมทั้งให้ผู้ควบคุมและเจ้าของรับผิดชอบเสียค่าธรรมเนียมร่วมกับผู้พัก นอกจากนี้ยังออกข้อบัญญัติเพื่อการจัดเก็บภาษียาสูบและน้ำมันเชื้อเพลิงใช้บังคับแก่ประชาชนทั่วไปรวมถึงผู้ร้องกับพวกในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานีด้วย เห็นว่า กฎหมายที่ศาลปกครองจะใช้บังคับแก่คดีโดยวินิจฉัยให้เป็นคุณหรือเป็นโทษแก่คู่ความทั้งสองฝ่ายในคดีนี้ก็คือ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทุกฉบับที่ผู้ร้องกับพวกกล่าวอ้าง ซึ่งแม้ข้อบัญญัติดังกล่าวจะมีได้ออกโดยองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติก็ตาม แต่ก็มีสภาพเป็นกฎหมายที่ออกโดยองค์กรฝ่ายปกครอง จึงมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายเช่นเดียวกันซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองโดยตรงที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่เพื่อยุติข้อพิพาท ส่วนมาตรา ๘ วรรคสอง มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ ของพระราชบัญญัติ

LIRT

องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ผู้ร้องกับพวกอ้างว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น มิใช่บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลปกครองจะต้องนำมาใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้องกับพวกโดยตรง ทั้งบทบัญญัติดังกล่าวก็มิได้มีข้อความใดที่ก่อให้เกิดผลในทางสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของผู้ร้องกับพวกแต่อย่างใด จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติเหล่านั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้องกับพวก

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ